

ஸ்ரீ திரிபுரஸாந்தர்ஸமேத ஸ்ரீ சந்திரமோளீசுவராயங்ம:

## ஆர்யதர்மம்.

அதிஸரஸைராஸைர்மாநச! நமஸக்னமாபி஭பகாணாஸ் ।

முஜிக்மீ஭ுதஸ்ய பிரயோ வபுஷ: கிமித்யுபஸ்குரை ॥

க்ஷதிலாடலெஶாநாலெலாதி டோநவாநல்ல ஓந்திலாட்காஞ்சால்  
ஷாஜிக்கீட்டுமுதலைபுரயோவபாஷங்கிலித்துஏவாராலெஶா

மாநச—ஓ மனமே!

பிரயோ:—பெரும்பாலும்

நமஸக்னம—பக்ஷிகருக்கும்

அமிஃ—நெருப்புக்கும்

஭பகாண்—நாய்கருக்கும்

முஜிக்மீ஭ுதஸ்ய—சாப்பிடுவ

தற்கு விஷபமான

வபுஷ:—சரீரத்திற்கு

அதிஸரஸை:—அதிசக்ஷவக்குடின

அன்ரஸை:—அன்னவாரங்களால்

கிமிதி—என்னென்னவித  
மாகவோ

உபஸ்குரை—(ஊடிவளர்த்து)

அலங்கரிக்கின்றுயே! அதை  
எதற்காக வளர்க்கின்றுய?

சரீரேந்திரியாதிகள் உபவாஸாதிகளால் மெலிச்து வாடி அடங்கியிருக்கும்படி செய்து தலும்புரிச்து பரமேகவரனது பிரஹாதத்திற்குப் பாத் திரமாகி அவனது அருளால் சிரோயஸ்ஸையடைய வேண்டியிருக்க அடா! மனமே!! சரீரத்தை வளர்ப்பதே பரம புருஷார்த்தமாக நினைத்து, அது சுவை பொருாட்சிய அன்னபாலுதிகளால் திரிவெடுத்துக் கண்டபடியெல்லாம் திரியும்படி செல்லக்கொடுத்து வளர்க்கவேண்டுமென்று கருதுகின்றுயே. அது எங்னாம் முடிவில் பரிணமிக்கப் போகிறதென்று ஆலோசித்துப் பார்த்தாயா? உன்னைத்தொடர்த்து என்றும் சிர்க்கப்போகின்றதா? நீ இக்கூட்டை விட்டு உனது யஜ்மானங்கிய ஜீவநேரூலோகாந்தரம் செல்லும்போது வரப்போகின்றதா? பின்னிட்டு ஒருவரும் கவனிக்கக் கடியற்றதர்பின் அது காக்கைக்கோ, கழுகுக்கோ, நாய்கோ, சரிக்கோ, இவையாகப்போகிறது. பின் வரஸாகளிருத்து உத்தரக்கிரியை செய்யப்படுமானால் அக்கினி பகவானுக்கு இரயாகப் போகிறது. இதை யுணராமல் மிகுந்த உருசிவாய்ச்த அன்றத்தைக் தேடிக்கொடுத்து வளர்ச்சிக்கின்றும். அது என்றிமறவாமல் உனது கோக்கமரிச்து டட்கப் போகிறதா? நீ தேடிக் கொடுத்ததைக் கண்டபடி தின்று விட்டு வியாதிகளுக்கிடமாய் உனக்கும் ஸ்வாதீனப்படாமல் போய்விடுமென்பதை நீ வினைக்கவில்லைபோதும். இனி அவ்விதம் செய்யாதே,

பத்திராதிபர்

# ஆர்யதர்மம்.

கூபங்குமாசி-மீ<sup>9</sup> கநவ

## ஸம்ஹ்காரம்.

ஜனனத்திற்கு முந்திய விபரம்.

(53-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஜனிக்கும் பிராணிகள் பெரும்பாலும் ஒன்பது மாதங்களோ பத்து மாதங்களோ கர்ப்பாசயத்துள்ளிருந்து பிறகு வெளிப்படு வதாக சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. சிலர் விஷயத்தில் அதிகாலமு மாகும். அது அழுர்வமான ஸம்பவம். கர்ப்பந்தரித்திருக்கும் கர்ப்பினிகளுக்கு உசிதமான அண்ணபானுதிகளை அவர்கள் விரும் புகிறபடியெல்லாம் கொடுத்து ஸமராக்கிடுகின்றது. ஆனால் கர்ப்பத்திற்குக் கெடுத்தலே யுண்டுபுண்ணுக்கவகளைத்தான் கொடுக்கவேண்டும். கர்ப்பத்தைக் கெடுக்கும் வஸ்துகளில் அவர்களுக்கு ஆசையுண்டாய் விட்டால் வைத்திய சாஸ்திரங்களிற் கூறியவாறு தந்திரமாக நடக்கவேண்டும். கர்ப்பத்திற்கு ஹிதமானதும், அஹிதமானதும் வைத்திய நூல்களிலிருந்தே தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவை. அப்படித் தெரிந்துகொண்டு அஹிதத்தை சிலக்கி ஹிதத்தைச் சேர்த்துவரவேண்டியது. அன்றியும் ஒவ்வொரு மாதங்களிலும் நடத்தவேண்டியவைகளையும், சேர்க்கவேண்டிய ஒளாசிதங்களையும் வைத்திய சாஸ்திரம் விரிவாகக் கூறுவதையறிந்து அப்படியே செய்துவரவேண்டியது. இவ்வாருக கர்ப்பினியைக் காப்பாற்றவேண்டியது. இது பர்த்தாவுக்கு முக்கியமான தாமம். இதன் காரணத்தை ஐதரைய சருதி “பர்த்தாவே கன் கர்ப்பாசயத்துள் அவரது ஒவ்வொரு அங்கங்களினின்றுமுண்டாகி பிஜுத்துவாரத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட ஸாராமசமான ரேதோரூபமாக பிரவேசித்திருப்பதாக சினைத்து அந்தக் கர்ப்பத்தைத் தரிக்கின்றாகையால் அவளை அவசியம் வேண்டியதைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டியது” என்ற

தகுத்தை விளக்கும் வாக்கியத்தால் கூறுகின்றது. “தன் கீள் சுமங்கு தொண்டிருப்பவளை ஸம்ரக்ஷினை செய்வது அவன் செய்த உபகாரத்திற்குப் பிரதி உபகாரமாக ஆரும், உபகாரப் பிரத்தியுபகாரங்களில்லவா இவ்விலகம் ஈடுபட்டு நிற்கின்றது” என்பதாக பாஷ்பகாரரவர்களும் ஆக்கு கூறியுள்ளார். அன்றியும் கர்ப்பகாலத்தில் அந்தன்திரீ தன்மனதிலுதித்த ஆசையால்மாத்திரம் பதார்த்தங்களை விரும்புகிறுள்ளனப்பதில்லை. ஆனால் கர்ப்பாசயத்துள் பிரவேசித்த பிராணியின் மனதும் கர்ப்பிணியின் மனதோடு ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறதாம் அந்தப் பிராணியின் மனதிலுதித்த ஆசையினாலும் இவள் விரும்புகிறார்கள். இக்கருத்தை அஷ்டாங்க ஸங்கிரஹத்தில்

பாருஞ் தூஸ்ய ஹ௃த்ய தடஸௌரிணीமிர்஘மநிமிர்பாதுஹர்யேநாமிஃ  
ஸம்வद்஭ வாதி । தஸ்மாத்யாஸ்தாமிஃ ஶந்தா ஸம்பந்த । ததா ச  
திஹர்யா நாரி ஦ௌஹரிநீத்யாசக்ஷதे ।

ஓதூஜங் ஷூஸூ ஷூஷயங் தசுவஹாரிணீஷியடுக்கீஷி  
ஓதூஜங்கூஷயநாஷிலஸங்வேஜங் லவதி । தஹாதபொவாஹி  
ஸ்ரூஜா வஸங்வாஜாதெ । தஹாவ ஶிஷூஷபாம் நார்ச் களஷூஜி  
நீதூஜாஷக்ஷதெ ॥

அவ்னையின் பிறபாகமாகிய சோனிதத்தின் ஸ-கஷ்ம பரி னுமாக அந்த சிசுவின் மனமுண்டாகின்றதாம். அதுரை மென்னும் தாதுவை வறிக்கும் நாடிகளின் வழியாகத் தாயின் மனதோடு கலந்து விடுகின்றது. அதனால்விருவர் களுக்குமாசை யுண்டாகின்றது. ஆகவே கர்ப்பிணியை இரண்டு ஓரிருதய(மன) முள்ளவுடன் றும் மசக்கை என்று வழங்கப்படும். கெளாற்றிருதமென்ற ஆசையுடையவுள்ள றும் கூறுகின்றார்கள்.

என்று வர்க்குப்புதாசாரியர் கூறியிருக்கின்றார். அந்த ஆசைக்கிசை ந்த வஸ்துவைக் கொடுக்காவிடில் கர்ப்பத்திலுள்ள சிசு சரிபாய் வளராதாம். அங்குமே யாக்ஞவுல்கியர்:—

தௌஹர்யாப்ர஧ானே ரமீ ஦ோஷமாப்நுயாத ।  
வேருப்பங் பரண் வாபி தஸ்மாத்கார்ய பியங் கியா: ॥

ஒள்கூடியாலும் நீநெந்த உசைதோ இந்திவாபாகி !  
வெவாலுவும் ரீணங் வாவி தவாக்காயடும் வீயம் வீயாகி

தெள்ளிருத்தை (ஆசைப்பட்டதைக்) கொடுக்காவிடில் கர்ப்பம் தேர்வத்தையடையும். அதாவது விஞப்மாயாவது ஆய்விடும். அல்லது மரித்துவிடும். ஆகையால் கர்ப்பினிகளுக்குப் பிரியப்பட்ட வஸ்துவைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறோர்.

பயிர்கள் செழித்து வளரவேண்டுமானால் அவை பயிராகும் பூமிக்கு தோறுதமெனப்படும் எருவைப் போடுவது போலவா மிதி. இந்த ஆசை முன்றுவது பக்கம் அதாவது 45 நாள் முதற் கொண்டே உண்டாகிறதென்று சிலர் கருதுகின்றார்கள். முன்று வது மாதம் முதலுண்டாவதாகச் சிலரதுக்கற்று. இவ்வாறு கர்ப்பப்பினியை ஸ்மரக்கிப்பது அவசியமென்றேற்பட்டது. இவ்விதமாக இரக்கிக்கப்படுவதிலிருந்து கர்ப்பம் வளர்கிற பிரகாரமெப்படியென்பதைக் கர்ப்போப நிஷ்டதுமுதலியவேதபாகங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும், பலனிடங்களில் புராணங்களிலும், வைத்தியசாஸ்திரங்களிலும் விரிவாய்க் கூறியிருக்கின்றார்கள். அவைகளைச் சுருக்கி இங்கு கூறுவாம். அனுசியானஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் தனது பூர்வீக கர்மாவினால் கட்டுண்டு சிறிது காலம் கர்ம பூமியில் வேலை செய்து அதன் பயனை போக பூமியில் அனுபவித்து வருகிறோன். கர்மபூமியென்பது இப்பாரத பூமிபாம். இதில் செய்யப்படும் கர்மம், புண்ணியபமென்றும், பாபமென்றும், மிசரமென்றும் மூவகைப்படும். அதன் பயனும் மூவகைப்பட்டதாம். அதாவது அங்ஷ்டமென்றும் இஷ்டமென்றும் மிசரமென்றுமாம். இந்த விஷயம் பிரச்சனைப்பிஷ்டத்திலும், பகவத்கிழையிலும் கூறப்படுகின்றது. அங்ஷ்டம் (துக்கம்) நாகத்திலும், இஷ்டம் (சுகம்) ஸாவர்க்கம் முதல் பரம்மலேக பரியந்தமான லோகாந்தரத்திலும், மிசரம் மஜுஷ்ய லோகத்திலும் அனுபவிக்கப்படுகிறதாம். மஜுஷ்ய லோகமென்பது கர்மபூமியேயல்லது போகபூமியல்ல. அப்படியிருக்க மிசரபலத்தை இங்கு அனுபவிப்பது என்பது எங்கனம் பொருந்தும்? எனச்சங்கைவரலாம். அதற்கு “இங்கு போகம் முக்கியமானதல்ல. கர்மம் செய்வது தான் பிரதானமாம். கர்மம் செய்துகொண்டிருக்கும்போதே ஆஹஷங்கிமாய்

(அதெயாட்டினதாப்) ஸம்பவித்ததை யறுபவிக்கின்றுனேயல் லது விஷயபோகத்தையே பிரதானமாக விளைக்கவில்லை. அதனால் இக்கர்மபூமி போக பூமியாய்விடாது. பெரிய கம்பிபனிகளில் வேலைசெய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுதொழிற்சாலையெனப் பிரளித்தமான விடத்தில் தொழிற்குமிபவர் இடைநோத்தில் கொஞ்சம் காடி சாப்பிட்டு விட்டால் அது தொழிற்சாலை யில்லை யென்றாலும் தாகிக்கிளப் என்றாலும் தொழிற்சாலை வழக்கமில்லை. அதுபோலவேயாமிதுவும்” என்றுபரிஹாரம் கொள்ளவேண்டும். அதனால்கும் நமது சாஸ்திரம் இக்கர்ம பூமியில் போகப் பிரதான ஞக இருக்கக் கூடாதென்று வற்புறுத்துகின்றது. அதனிலும் கர்மாத்திரம் பெற்றவர்கள் கண்டப்பாய் அற்பமான விஷபோகத்திற்காக ஆசைக்கான்னக்கூடாதென்று சிர்பந்திக்கின்றது. அப்படி ஆசைக்கான்னக்கூடால் அதற்குரிய விஷபங்களைத் தேடுவதி வேலை காலம் கழிந்து விடும். விஷபோகத்திற்கே அவ்விஷயாசை இடங்கொடுக்காது. ஆகவே வந்த இடத்திற்குத் தக்கபடி வேலைசெய்யாததோடு போகமுயில்லாமல் இரண்டுங் கெட்டுத் திண்டாட வேண்டியதாகும். இங்கு விஷபோகமின்றி வருந்தினாலும் கர்மங்களைச்செய்துவிட்டால் பின்னிட்டு பெருத்தசுகம் பெறலாம்.

ब्राह्मणस्य हि देहोऽयं भूद्भोगाय नेष्यते ।  
इह क्षेत्राय महते प्रेत्यानन्तसुखाय च ॥

पुरा शृङ्गेन्वसु वरि इच्छायाय० क्षुद्रशृङ्गेन्वाय नेष्टुवेत् ।  
शृङ्ग उष्म ॥

பிராம்மணனுடைய சரிமங்கு அற்பமானவிஷயபோகத்திற்காக ஏற்பட்டதல்ல. இங்கு பெரிய கஷ்டத்தையனுபவித்தாலும் பின்னிட்டுப்பேரின்பம் பெறுவதற்குள்ள ஸாதனங்களைத்தேடுவே உபயோகமானது.

என்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. போக பூமிகளாகிய லோகாந்தாங்களில் இங்கு செய்த கர்மங்களின் பயனுகிய சகாதிகளை முற்றிலும் அறுபவித்த மிகு ஸஞ்சித கர்மங்களுள் மிச்ரகர்மம் பயனைத்தருவதற்காக எந்தப் பிராணிக்கு அபிவ்யக்தமாகின்றதோ? அந்தப் பிராணி, ஒரு லோகத்திலிருந்து வேறு லோகத்துக்குப்

போவதற்கு ஸாதனமாக அமைக்கப்பட்ட பூத ஸாலி சீஷ்மங்களிற் சேர்ந்து ஆசாயத்தில்பறந்து வாயுவால் அங்குமிகுமாக அலைக்கப் பட்டு, சீருண்ட மேகத்தோடு கலந்து, அது மழை பொழியும் படியான தருணத்தில் அதோடு சேர்ந்து, அதன் மகைத்துளி வழியாய் பூமியிலிருங்கி செல்லு, கொள்ளு, எள்ளு முதலிய தானியங்களிலொட்டிக்கொண்டு, அவை குத்தப்படும்பொழுதும் அடுப் பில் வைத்து வேக வைக்கப்படும்பொழுதும் அவைகளினின்று வெளிப்பட்டுவிடாமல் அன்னத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு யெளவன வயதுள்ள கிருஹஸ்தனால் அவ்வண்ணம் புசிக்கப்படும்பொழுது அந்த கிருஹஸ்தன் சரீரத்தில் சேர்ந்துவிடுகிறான். பிறகு புசிக்கப்பட்ட அவ்வண்ணம் அவனது ஜாடராக்கினியால் பாகம் செய்யப்பட்டு முதலாவது ரஸதாதுவாகவும், அந்த ரஸதாதுவிலுள்ள தாது அக்கினியால்பாகம் செய்யப்பட்டு இரண்டாவது இரத்ததாதுவாகவும், அந்த இரத்தத்திலுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம் செய்யப்பட்டு மூன்றாவது மாம்சதாதுவாகவும், அந்த மாம்சத்திலுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம் செய்யப்பட்டு நான்காவது மேதஸ்தாதுவாகவும், அந்த மேதஸ்தாதுவிலுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம் செய்யப்பட்டு ஐந்தாவது அஸ்தி (எலும்பு) தாதுவாகவும், அந்த அஸ்தியிலுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம் செய்யப்பட்டு ஆறாவது மஜ்ஜை தாதுவாகவும், அந்த மஜ்ஜை தாதுவிலுள்ள தாது அக்கினியால் பாகம் செய்யப்பட்டு ஏழாவது ரேதஸ்னாலும் தாதுவாகவும் பரினமிக்கின்ற வரையிலும் மூறை யேறுவைகளில் ஒட்டிக்கொண்டு இவ்வாருகப்பிதாவின் சரீரத்தில் ருந்து கர்ப்பாதான காலத்தில் மந்திர பூர்வமாக அந்த வீர்யம் அன்னையின் கர்ப்பாசயத்திற் செலுத்தப்படும் பொழுது அங்கு சென்றுவிடுகிறான். இது தான் இவ்வுக்கு முதலாவது ஸம்ஸ் காரமாகக் கூறப்பட்டது. இதனால் சரீரத்தை விட ஆன்மா வேறு இல்லையென்ற நாஸ்திகவாதத்திற்கும், அவ்வாதத்தில் கூறப்படும் சரீரேந்திரியாதிகளே ஆன்மா என்ற வாதத்திற்கு மிடமில்லையென்றேற் படுகின்றது. இங்ஙனம் கர்ப்பாசயத்திற் சென்றவுடன் அந்த ஜீவனுக்கு லோகாந்தர கமனத்திற்கு ஸாதனமாகவும், பிறகு அடுத்த ஸ்தூல சரீரமாகப் பரினமிப்பதற்கு விடை போன்றதாகவுமிருக்கும் டூதஸ்-சீஷ்மம், பிதாவின் வீர்யம், மாதாவின் சோணிதம் இவ்விரண்டுடன் கலந்து முதலாவது

மாதத்தில் திரவமாயிருக்கும் நிலைமை மாறிக் கிரமமாக கடினமாகின்றது. இரண்டாவது மாதத்திலும் வரவர கெட்டிப்பட்டு, புருஷனுவதானால் கணமாக அதாவது அதிக தீர்க்கமில்லாமல் வட்டவடிவமாக ஆகின்றது. ஸ்திரீயாவதானால் பேசியாகஅதாவது நான்கு மூலைவடிவமாக ஆகின்றது. நபும்ஸகமாவதானால் அற் புதமாக ஆகாவதுவட்டமாக ஆகின்றது. மூன்றாவது மாதத்தில் ஜங்குலிதமாகமுனைவிடுகின்றது. அகாவது இரண்டுதுடைகள், இரண்டுடைகள், தலை இவ்வாவத்து அவயவங்களும் முன்கூரியவடிவத் தினின்று கொஞ்சமாய் வெளிப்படுகின்றது. இவைகள் முனைக்கும்போதே இவைகளின் மற்ற அவர்க்காக அவயவங்களும் சரீரத்தினுட்புற மூன்று கோஷ்டங்களைப்படும் அவயவங்களும் இந்திரிய கோளங்களும் ஸ-ஏக்ஷமாய் முனைக்கின்றன. கர்ப்பாசயத்தினின்று வெளிப்பட்ட பின்னர் உண்டாக வேண்டிய பற்கள் முதலியலை தசீர மற்றவைகளைல்லாம் உண்டாய் விடுகின்றன. இவைகள் முறையே வியக்தங்காகின்றன. ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் விடுபட்டு மோகங்கும் கிடைக்கின்ற பரியந்தமும் தொடர்ந்தே நிற்கின்ற சூரேந்திரியம் ஜங்கு, கர்மேந்திரியம் ஜங்கும், மனதுபிராணன் ஆகிய பன்னிரண்டு பதார்த்தங்களில்பிராணன்மாத்திரம்மற்றபதினெழுஷு இந்திரியங்கள் வியக்தமாவதற்குன் கர்ப்பாசயப் பிரவேசம் முதற்கொண்டே வியக்தமாகி தன் விபாபாரத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகின்றதால். அதனாற்றுள் ஜீவனது கருவிகளுள் பிராணன் ஜீயங்களை சுருதியில் வியவகரிக்கப் படுகின்றது. இந்தப் பிராணன் வியக்தமாகவிடில் கர்ப்பாசயத்துள் துழூங்கத் ரேதஸ் விருத்தியடையாது. இக்கருத்துப்பிராணேபாஸ்தியை விதிக்கும்பூரித்துக்களிலும் அவைகளின் பாஷ்பங்களிலும் வெளிப்படை, மற்ற பதினேரு இந்திரியங்களும் அததன் கோளங்களாகிய ஸ்தானங்கள் விபக்தமான பின்புதான் பிரகாசிக்கின்றன. மூன்றாவது மாதத்தில் மனதின் கோளமாகிய ஹிருதயமெனப்படும் தமங்களொட்டு வடிவமான மாம்ஸயின்டம் தோன்றவே மனது ஸ-ஏக்ஷமாருப்மாகப் பிரகாசிக்கின்றது. இதற்குகர்ப்பத்திலுள்ளசிச்சூசைகொள்வதுஅடையாளமாகும். நான்காவது மாதத்தில் பிரதான அவயவங்களும் அதன் உபாங்கங்களும்கண்ண்றுப் பியக்தங்களாய்விடுகின்றன. ஜங்காலது மாதத்தில் மளது நன்றாய் பிரகாசித்து விடுகின்றது. இரா

த்தம் மாம்ஸம் விருந்தியதைகின்றன. ஆறுவது மாதத்தில் கேசம் (கலையிரி) ரோமம், ககம், எலும்பு, ஏரம்புகள் உண்டாகின்றன. பலமேற்படுகிறது. சிறமுண்டாய் விடுகின்றது. ஏழாவது மாதத்தில் எல்லா அங்கங்களும் பரிபூர்ணங்களாய் விடுகின்றன. மாதாவின் ரஸதாதுவை வறிக்கும் ஏரம்பு ஒன்று சிசுவின் காபியில் ஸம்பந்தப்படுத்தப் படுகின்றது. இதைக்கான் தொப்புள் கொடியென்பார். அதன் வழியாகத் தாயார் புசிக்கும் ஆஹாரத்தின் ஸாரமான ரஸம் அந்த சிசுவிற்கு ஆஹாரமாகின்றது. ஸாக்ஷாத்தாக அன்னபானுதிகளில்லாதபடியால் கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுவிற்கு ஸ்தூலமலமில்லையாம். தற்காலத்தில் சிசுவிற்கு கொள்ளும் ஆகரமாகிய ரஸம் மலமில்லாமல்கூத்தமாயிருப்பதால் அதனுலம் மலமில்லையாம். இவ்வாறு கர்ப்பம் வளர்கின்றதாம். இதற்குத்த விபரம் அடுத்த ஸஞ்ஜையில்.

பத்திராதிபர்.

## ஓஸபாஸன மாகாத்மியம்.

(80-வது பக்கத் தொடர்க்கீ)

பञ्च कोटितपः पुण्यं कौशिको मुनिसत्तमः ।

आगताय वसिष्ठाय स्वाश्रमे प्रददौ पुरा ॥

वसिष्ठःस्वाश्रमस्थाय विश्वामित्राय साग्रहे ।

सायमाहुतिजं पुण्यं प्रादात्तसै ततोऽधिकम् ॥

வெளுகொடிக்கவும் வாண்டும் களாசிகொ தீநிவைத்தும் ।

குந்தாய வவிஷாய ஷாநுதீ பூஷா வாரா

வவிஷும் ஷாநுதீஹாய விஷாநிதூய ஷாநுபை

வாய்வாஹாத்திஜம் வாண்டு பூஷாத்துவெஸுதுதொயிகடு ॥

இதனால் விசேஷ பலத்தையும் கூறுகிறது.

औपासनं गृहे यस्य मृत्युर्देश्याथ विभ्यति ।

ஓஸபாஸநம் உபதேச யஸு தீர்த்துக்கூராவு விஷுதி ।  
பிராம்மணவின் எல்லா அங்கங்களிலும் ஒவ்வொரு தேவதைகள் வளிக்கிறார்கள்.

ஸ்மிருதி பிரமாணமா?

ஏக்

திஜஸ்ய ஸ்வங்காதேபு திஷ்ணவிஷாதயः ।

ரோமகூபேபு முன்யா வடனே ஹவ்யாஹனः ॥

திஷ்ணாதாதிஷ்ணகா விப்ராஸ்தேஷா முற்ய முர்஖ விடு� ।

முர்஖இனோ யதா மாதி ந ததா வாஹிமாந்திரः ॥

அரிஜவூ ஸவட்டாதெதுஷ்டா பூ ஹவிஷ்டாசரிவாஷயঃ ।

கொராகீகுவெதுஷ்டா தாநபொ வத்தெ சமவூவாஹநஃ ॥

தஹாத்துரிதீவா விடூவெதுஷ்டா தாவு ॥ தாவு ॥ விடூ ॥  
தாவுவீதா யா ஹாதி ந தயா வத்திராநு அரிஜ ॥

என்பதான வசனங்களால் அக்னி முகமாய் விளங்குகிறது.  
அக்னி, இல்லாமற் போன்ற முகமில்லாதவன் போலாகிறான்.  
அக்னியில்லாத விப்ரானிடம் கொடுத்த தானமும் விபர்த்தமாய்  
விடுகிறது.

ஓயைசனவிஹீனே து யத்தீ லிஷ்டு மஷை ।

தனாவாவநவில்லீதெதுஷ்டா யதுதுஷ்டா நிஷ்டும் ஒவைகூ ।

ஆகையால் ஒன்பாலனஞ்செய்யாதவன் தனக்குத்தானம் கொடுப்  
பவனையும் வீடேண அழிக்கிறான். தனனிடத்தில் விச்வாஸத்தால்  
தானம் கொடுப்பவர்களே கெடுக்காமலிருப்பதற்காகவாவது  
யிரதிக்கிரகம் செய்யும் கோஷ்டியாரேனும் ஒன்பாலம் செய்ய  
வேண்டுமென்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள்.

வீ. உமாமகேசவர சாஸ்திரி.

## ஸ்மிருதி பிரமாணமா?

நடன் முற்கூறியபடி வேதம் ஸ்மிருதிகள் ஆசாரம் சிலம் முத்  
லையாவும் வேதவிரோதமில்லாதவரைப் பிரமாணம் தானென்று  
சொல்லிவிட்டபோதிலும் ஸ்மிருதிகள் ரிவிகளால் அக்காலத்திற்  
கேற்பட்ட சட்டம் போல் இபற்றப்பட்டதாய்த் தெரியவருகிற  
படியால் அத்தகைப் ஸ்மிருதிகளைமலுஷ்பஸாமான்யத்தில் ஸ்ரோ  
தாபாவத்தை யேற்றுக்கொண்டு லேகத்தில் பாடுபடும் நாமும்  
ஏற்றுக்கொள்வதெப்படி என்று மீண்டும் சங்கை நிகழலாகமெனக்  
கொண்டு மறுபடி இங்கு இறங்குகிறேன்.

நாம் பொதுவாய் எந்த விஷபத்திலிறக்கினுலும் ஓர் நம்பிக்கையால் இறங்குகிறோம். பாருங்கள். நம்மைப் பார்த்து நீர்யாருடைய புத்திரனென்றென்றால் கேட்பதாய் வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது நாம் கூறும் பதில் யாது? தேவதத்தனுடைய புத்திரனென்று சொல்வோம். உண்மையது தான். ஆனால் நாம் அவ்விதம் செப்பய நியாயமில்லை. உண்மையில் நாம் பார்க்கும்போது நமது தாய்தப்பனென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவே முடியாது, வரவரப்பல ஆப்தர்களின் வசனத்தால் தான் எம்புகிறோம். அதுபோல் பொதுவாய்ப் பிரமாணம் வேண்டும். அந்தப் பிரமாணம் வேறு பொய்ப் பிரமாணங்களால்முடிபடாமலும் நீண்டகாலமாய் நம் முன்னேர்களால் மாறுபாடின்றி விவாதமின்றி கையாளப்பட்டு வருவதாயும் இருக்கவேண்டும். அவ்விதம் பார்க்கும்போது சருகில்மிருத்தியைத் தவிற என்றதச் சரணமடைய நம்மால் முடியும். ஆகையால் ஸ்மிருதிகள் நமக்குப் பூரணப் பிரமாணம் தான். அவ்விதமே சங்கர்.

**வெदமுலா: ஸ்மृதியः । வெஷ்டி சிராஃ ஹஸ்தயः ।**

ஸ்மிருதிகள் வேதங்களை மூலமாக்க கொண்டவை என்றார். அவ்விதமே மர்கியும்

**துர்வா வீடிகாஶஶब्दाः प्रकीर्णत्वाच् ये स्तिलाः ।**

உபவேடாயா வெஷ்டிகாரவாஃ புக்ஷா-த்துவா-அ யெ விராஃ । வைத்திகமான சுப்தங்கள் ஸாலபமாய் அறிபக்குடியவையல்ல. அதிலும் சிதறிக்கிடக்கின்றன. ஆகவே அவைகளை ஸ்மிருதிகளின் மூலம் தான்றிய முடியுமென்கிறார். மஜூஷும் இவ்விதமே கூறினரென்று முன்னம் கூறிவிட்டேன். இத்தனையப் பிரமாணக்கிரங்தங்களை யுக்தி சாஸ்திரத்தால் எவன் கெடுக்கிறானே ஆவன் ஈாதுக்கள் கோஷ்டியினின்றும் தள்ளத்தக்கவன். அவன் வேதநிந்தனை செய்தவனுவான் என்கிறார். ஹாரீதர் இவ்விஷயத்தில் மிகவும் வருக்தப்படுகிறார்.

**न यस्य वेदा न च धर्मशास्त्रं न वृद्धवाक्यं हि भवेत्प्रमाणम् ।**

**सोऽधर्मकुवृष्टिहतो दुरात्मा नात्मापि तस्येह भवेत्प्रमाणम् ॥**

ஸ்மிருதிப்ரமாணமா?

கூக

ந யவூ வெஊ ந வ யதீஸராதூர் ந வழிவாகு ஹி  
ஹவைக்லு தோண்டி । வொரயிடீக்குக் கூவிஹுவதொ ஹராதூ  
நாதாவி தவூஹ ஹவைக்லு தோண்டி ॥

எவனுக்கு வேதம் தர்மசாஸ்சிரம் பெரியோர்களது வார்த்தை  
யும் பிரமாணமில்லையோ அவன் அதர்மத்தைச் செய்தவன்.  
தன் இல்லாதவன் அபோக்கியன் அவனுக்குத் தனதுஆத்மா  
கூட நம்பத்தக்கதல்லவன்றார் இதுபோலவே கிருஹ்ய ஸ-உத்  
திரங்களும் பிரமாணந்தானன்கிறார். தேவலர்—

மந்வாதயः பிராக்காரா ஧ர்மாஸ்தா கிர்திதாः ।

தத்பிரயுக்தபிராக்காரா மந்வதः ॥

இங்காயை பூப்பிராக்காரா பிரயுக்தபிராஸ்தா கிர்திதாஃ ।  
தக்லுப்பிரயாக்குப்பொகாரா அப்புகாராஹ்திதா என்று  
ஆகவே இத்தகப்ப பிரமாணலக்ஷணங்களை நங்கறிந்து பெரியோர்கள் காப்பாற்ற வேண்டும். இல்லாவிடில் பிரமாணத்தை  
கம்பாத மூர்க்கர்களால் வேதாதிகள் இழக்கப்பட்டு சேற்றிலகப்  
பட்ட பசுப் போல்கதறும் என்கின்றனர்.

இனி தர்மத்திற்கு ஒருவிதமாய் லக்ஷணம் கூறுவாம்  
தர்மலக்ஷணம்

இதற்கு முன் ஒரு சமயம் நான் தர்மலக்ஷணம் தனியாய்க்  
கூறியுள்ளேன். ஆயினும் மீண்டு மிக்கு ஆரம்பிப்பது சொன்ன  
தைச் சொல்வதாகாது. இங்கு ஆரம்பித்த ஸங்கரப்பத்திற்காக  
மட்டிலும் சருங்கக் கூறப்படுவதாய் அறியத்தக்கது. இத்தர்ம  
லக்ஷணத்தை நமக்கு எத்தனை முறை உபதேசித்தாலும் குற்ற  
மாகாது. டெனனில் உண்மையான இலக்கணம் தெரியாமை  
யாற்றுன் வந்த கேடு. இம்மட்டோடு சிற்காமல் மேன்மேலும்  
இன்னும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஆகையால் தர்மலக்ஷணம்  
இது ஹரத்தர்—

வாக்மஜநயः அभ்யுदயனಿः பிரயसைதுரபூர்வாத்யாத்மாணो ஧ர்வः ।

வாக்டீஜநாஃ காலாத்யநிஃ பிரயவநீத தாரவாடுவா  
பூர்க்கு தமாணா பிரயஃ ।

வாக்கு கண்மம் இவைகளால் உண்டுபண்ணப் பெற்றுமிகுக  
லோக பரலோக சேதமத்திற்குக் காரணமாயும் அபூர்வமென்று  
பெயர்கொண்டதுமான ஆக்மகுணம் தர்மம் என்றார்.

மனுவும், விடுதிஸ்மேவிதஸஸ்நிதியப்ரைஷராகிபி: ।

हृदयेनाभ्यनुज्ञातो यस्ते धर्मं व्यवस्थत ॥

விஅ லிஹைவிதஹிநிடத்ருதீதெஷ்டாதிஶிஃ ।

ஹர்ஷபெநாஸுநாஜூதொயஸுங்யதீஸுத ॥

த்வேஷம் ராகமற்ற ஸாதுக்களான வித்வரங்களால் நித்தியமும்  
ஸேவிக்கப்பெற்ற மனமாறந்த்ரக்கிளாள்ளப்பட்டதும் எதுவோ  
அதைத்தர்மமென்றறிய என்றார். இங்கு விடுதிஃ விஅ நிஃ என்ற  
தால் வேதார்ததத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள் என்று அர்த்தம்  
கூறி இருக்கின்றனர். ராகத்வேஷமில்லாத ஸாதுக்களால் நித்ய  
மும் தர்மமென்று அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாய் இருக்கவேண்டுமென்று  
நதனால் சோகம் மோகம் முகவியவைகளால் ஒரு சமயம் அனுஷ்ட  
டிக்கப்பெற்றதாய் இருக்கல் கூடாது என்றாயிற்று. மனமாற  
ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்றநடநால் இது தான் கிரேயவைக்க  
கொடுக்கும் என்று ஒரே பிடியானமாதோடு ஒப்புக்கொள்ளப்  
பெற்றதாய் இருக்கவேண்டுமென்றாயிற்று. இவ்வளவு லக்ஷ  
ணங்களால் நமக்குத்தர்மத்தின் இலக்கணம்தளிவாய் ஆயிற்று.  
இதையே தர்மமென்று மகரிவிகளே சீங்கள் நிச்சயிங்கவொன்று  
உபதேசம் செய்கிறார். தர்மத்திற்கு இவ்வளவு தான் லக்ஷணம்.  
இதுபொருஞ்தாவிடில் அதர்மம்தானென்று கூசாமற்கறிவிடலாம்.  
இனி இத்தர்மத்தை விரித்துக்கருகின்றார் மனு

आचारः पथयो धर्मः श्रुत्युक्तः सार्व एव च ।

तस्मादस्तिस्त्रये युक्तो नित्यं स्थादात्यवान् द्विजः ॥

குவாரஃ பூயுதெகா யதீஸு பூத்ருத்தீக்கஃ லூதாத்ரு வணவ வு ।  
தஹாதுவிழின்தூதெய யாகேஷா நிதீஸுராதுவர்நு அிஜः ॥

ஆசாரமும் சுருதியிற்குறப்பெற்றதும் ஸ்மிருதியிற் கூறப்பெற்ற  
தும் முதல் தர்மம். ஆகையால் இம்முன்றில் நித்யமும் கட்டுப்  
பட்டிருப்பவன் ஆத்மாவை அறிந்தவனுவானென்றார். யாக்ஞ  
வல்கியர் தேசத்தில் காலத்தில் உபாயத்தோடு சிரத்தையோடு

திரவியத்தைப் பாத்திரத்தில் அர்ப்பணம் செய்வதும் தர்மம் என்றார். தேசக்கில் என்றால் புண்யதேச கௌக்கிரமென்றும், காலம் என்றால் சிரஹணம்முதலிய புண்யகாலத்தில்என்றும்பாயம் என்றால் சாஸ்திரத்திற் கூறப்பெற்ற வழி என்றும் சிரத்தை என்றால் ஆஸ்திக்ய புக்கியென்றும் பாத்திரமென்றால் நல்ல யோக்கியதை பெற்றவென்றும் சொன்னார். இவ்விதமே தர்மலக்ஷணம் கூறும் ஒவ்வொரு தர்மசாஸ்திரக்காரரும் ஸம்ஹிதருதபகம் மட்டுமலும் மாற்றிக் கூறுகின்றனரே தனிறப் பொருளை மாற்றவே இல்லை. ஆகவே இத்தகைய தர்மம் முற்காலத்திற்குத் தான் ஒத்தது. இக்காலத்திற்கு இது தகுதியில்லவென்று சொல்வது தகுமா? தகாது. ஆபஸ்தம்பர் கூறும் தர்மலக்ஷணம் ஒன்றை மட்டுமலும் இங்கு காட்டி இதனைவிடுத்து மேற்செல்வாம். ஆபஸ்தம்பர்,

ந ஧ர்மீ஧ௌ சரத ஆவ ஸ இதி ந ஦ேவா ந மந்மாந பிதர இத்யாசங்கதே஽ ஧ர்மீ஧ை ஧ர்ம இதி ய த்வார்யா: கியாண் பிஶ-  
சாநித ஸ ஧ர்ம: ய ஗ர்வநே ஸோ஽஧ர்ம இதி ॥

ந யசீடௌயிடூள வராத சூவம் ஸு உதி ந சூவா ந ஏஸ  
வடூ ந விதா உதூவக்கதையம் யசீடௌயிடையம் யசீடை உதி  
யம் கூயடௌஃ கிழ்பாணம் பூஶங்வக்கி வை யசீடையம் உதை  
ஞெ வொரயிடை உதி ॥

தர்மமாவது அதர்மமாவது நான் நான் என்று முன்வந்து சொல்லாது. தேவர்களோ கந்தர்வர்களோ பிதிருக்களோ இது தர்மமென்று சொல்லுகிறதில்லை. மற்று எதைச் செய்தால் ஆர்யர்கள் கொண்டாடுவார்களோ அது தர்மம். எதை நிந்திப்பார்களோ ஆது அதர்மம் என்றார். ஆனால் நாமெல்லோரும் ஆர்யர்களால்லவா? நம்மால் புகழுப்படுவது தர்மம் தானென்று வரும். அதற்கு ஆர்யர்கள் யார் என்பதை கவனிப்போம்.

ஆர்யர்கள் என்றால் யா?

இப்பதம் ஸம்ஹிதருதபகம் இதற்குமதிக்கத் தகுந்த பெரி யோர்கள் என்று அர்த்தம். ஆனால் இப்போதும் மதிக்கத் தகுந்த பெரிப் பார்வீதர்களில்லையாவென்றால் அதன்று ஆர்யர் என்ற

பதக்திற்குச் சரியான பதம் சிஷ்டர் என்றிருக்கிறது. அதன் அர்த்தம் தான் இதற்கும், சிஷ்டர் என்றால் நன்கு வழியில் சிகிஷ்ட கப்பெற்றவர் என்றுகிறது ஆயினும் தர்மசாஸ்திரக்காரர் கூறியிருக்கும் சிஷ்ட லக்ஷணத்தைக் கவனிப்போம். போதாயனர்—

ஶிஷாः ஖लु வி஗तமத்ஸராः நிரஹங்காராः குर्भி஧ான்யாः அலோ-  
லுபாः உம்பர்பலோப்யாக்ராத்வாஜிதாः ॥

ஶிஷ்டாஃ வரா விமத்தி தாராஃ தீராஹூராராஃ காங்கிரா  
நாராஃ கடலாமாவாஃ வூரூவாடு கொலைகோஹூரூயவஜிடுதாஃ  
சிஷ்டர்களன்பவர் மாத்தூர்யமற்றவர்கள். அகங்காரமற்றவர்கள்  
சொற்பதான்யமல்லடையவர்கள். ஆஸயற்றவர்கள்டம்பம்கொழு  
ப்பு போசை மோகமற்றவர்கள் கோபமற்றவர்கள் என்றார்.  
இதுபோகாதன்று விரித்தும் கூறுகின்றார்.

धर्मशास्त्ररथारूढा वदखद्धधरा द्रिजाः ।

लोकार्थमपि यं बूयुः स धर्मः परमः स्मृतः ॥

யதிடுஸாஸ்தாயாரா-அ-லோ வெஷ்வ-யாரா அ-ஜாஃ ।

லீ-மாய-டு-வி ய-ஞ-பு-ரு-ய-ா-ஃ ஸ ய-த-ட-ஃ வ-ர-ா-ஃ-ஸ-ந-த-ஃ ॥

தர்ம சாஸ்திரமென்றும் ரத்தேமெறி வேதவியன்னும் கத்தியைத் தாங்கி பெரியோர்கள் வினோயாட்டாய் எந்தைக் கூறியபோதிலும் அது பரமதர்மமும் தான் என்று இத்தகைய ஸாதக்கள் தர்மா தர்மத்தைச் சபை கூட வியவஸ்தை செய்வதால் அது கான் தர்மம் அதர்மமென்றுப்படும். இத்தகைய ஸபையில் நால்வர் கூட வியவஸ்தை செய்யவேண்டுமென்று யாக்ஞவல்கியர் கூறினர். பராசரரும் வேத தர்மத்தை நன்கு அறிந்த நால்வராவது மூவரா வது சொல்லதுதான் தர்மம். இதில்ஸாமல் அநேக் கூயிரக்கூட்டத் தாலும் தீர்மானிக்கப்படுவதுதர்மமல்லவென்கிறார். ஆப்புதம்பரும் இம்மத்தைக்கேய தழுவினர். இவர் சொல்லும் விசேஷம் யாதெனில் ஸங்கதேசங்களிலுமிருள்ள பரமஸாதுக்களானசாந்த மூர்த்திகளின் பேதமில்ஸாத எந்த நடக்கையோ அதை நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். தேசாசாரமென்ற தர்மமெல்லவரம் மற்ற தேசத்தவரால் கைபாளத்தக்கதல்லவென்றார். இவ்விதம் செய் பவன். இரண்டு லோகங்களையும் ஜயித்து விடவானென்றார். இனி

எல்லா தேசத்திலும் ஓர்யர்களின் வித்யாஸமில்லாத நடத்தையை யாவரும் கிரகிக்கத்தக்கதுதானென்று வர இதில் விசேஷம் கூறுகின்றார்.

ஸாதுக்களது நடத்தையை வராலும் கிரகிக்கத்தக்கதென்பதிலும் ஒவ்வொரு வருணத்தவரும் தத்தமக்குறிய தர்மத்தை மட்டுமல்ல பெற்றனவுட்டிக்கவேண்டுமேயன்றி ஒரு வருணத்தவன்மற்றவனுடையதை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஆபஸ்தம்பர் ஒவ்வொரு வருணத்தவரும் தன் தன் தர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் உயர்ந்ததும் குறைவற்றதுமான ஸ்வர்க்க சகம் கிடைக்கிறது. பிறகு மறு ஜனம் எடுத்தால் கனம்பலனினமீத்தால் ஜாதி ரூபம், வரணம், பலம், புத்தி, சூக்ம, அறிவு, திரவியம் தர்மானுஷ்டானம் இவைகளை நன்கு அடைகிறோன். இவ்விதம் சக்கரம் போல் இரண்டு லோகங்களிலும் சுகத்தையே அடைகிறோன்னன்றார். சுருதி தர்மத்தால் அடையத்தகாதது. ஒன்றுமில்லை யென்றே கதறுகிறது. இத்தகைய தர்மத்தில் தான் உலகம் பிரதிஷ்டை பெற்றிருக்கிறது. இத்தகைய தமிழ்டௌத்தான் பிரைஜைகள் பின்பற்றுவார்கள். ஆகவே தர்மமென்று பொது வாய்க் கூறிவிட்டாலும் வரணத்திற்கும் ஆசிரமத்திற்கும் வர்ண சிரமத்திற்கும் பிரித்து எவ்விதம் விதிகப்பட்டிருக்கிறதோ அத்தகைய தர்மங்களை அவர்வார்கள் அனுஷ்டித்துச் சிரேயல்லை அடையவேண்டுமென்றார், சந்திரிகாகார—

வர்ணत்வमेकपाश्रित्य यो धर्मस्संप्रवर्तते ।

वर्णधर्मस्स उक्तस्तु यथोपनयनं किल ॥

तथैवाश्रमपाश्रित्य योऽधिकारः प्रवर्तते ।

स एवाश्रमधर्मस्स्याद् भिक्षा दण्डादिको यथा ॥

वर्णत्वैमाश्रमत्वं च योऽधिकृत्य प्रवर्तते ।

स वर्णीश्रमधर्मस्तु यथा मौञ्जी तु पेत्वला ॥

வண்டுகூபதீக்கோபுரி<sup>தூ</sup> யோ யூட்டூலும்புவத்துதெ ।

வண்டுபூபதூலு உக்கவா யபோவநபந் கிண ॥

தகெயவாபூபுக்கோபுரி<sup>தூ</sup> யோபிகாரஸ் புவத்துதெ ।

ஸ பொவாபூபுபதூலு பூக்க விக்கா தணாநிகொ யபா ॥

வண-ட்குப்போன்று சீக்வெ வ யோ-யிக்குதி மூலத்துதெ  
வ வண-ட்குப்போன்று யா சீன்னீ த-த சீவுவா !!

வர்ணம் ஒன்றை மட்டு ஒம் குறித்து எந்தத்தம் கூறப்பட்டதோ.  
அது வர்ணத்தம். உதாரணம். உபனயனம். அதுவே ஆசிர  
மத்தை ஒட்டியிருந்தால் அது ஆசிரம் தர்மசெனப்படும். உதார  
ணம். பிசங்க. தண்டம் முதல்பன. வர்ணத்தையும் ஆசிரமத்  
தையும் ஒட்டி எந்தத்தம் வருகிறதோ அதுதான் வர்ணசீரம் தர்  
மம் உதாரணம். மௌஞ்ஜி. மேகலை. முதலியன: இன்னும் விளங்  
க்க்சொன்னால். பிராமணன் கஷத்திரியன் முதலிய வர்ண ஸாமான்  
யத்தை உத்தேசித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். பிரமசாரி கிருகஸ்  
தன் முதலிய ஆசிரமத்திற்குப் பொதுவாய வரும்படி சிலதர்மமிழுக்கும்,  
பிராமண ப்ரயமசாரிக்கு இது. பிராமண கிருகஸ்தனுக்கு  
இது. அப்படியே கஷத்திரிய பிரமசாரி. கிருகஸ்தனுக்கு தர்  
மம் ஒன்று என்றுகூறலாம் ஆகவே இவ்விதம்தர்மபெத்ததைநன்க  
றிந்தே அனுஷ்டத்துக் கண்டத்தேதற்கு வேண்டும். இதை உத்தே  
சித்தே மனு கரையான் புற்றுக்கூட்டுவதுபோல் தர்மத்தை மெது  
வாய் ஸாவதனமாய்க் குண்ககவேண்டும். ஸமஸ்தப் பிராணிக  
ஞக்கும் தலை காண்பித்துக்கொண்டு சேர்க்கும் அத்தர்மம் தான்  
பரலோகத்திற்குள்ளுயமாகும். பரலோக சகாயத்திலதாயோதந  
தையோபுத்திரன்மனைவிஞாத்தீயாநிறகமாட்டார்கள். தர்மமஞ்சனு  
தான் சிற்கும். பிறக்கும்போது ஒருவனுப்பத்தான் பிரந்தான். தனி  
யாகவே இறக்கிறோன். புண்யத்தையும்பாபத்தையும் ஒருவனுக்கவே  
அனுபவிக்கிறோன். இறந்த இச்சரீத்தைத்தக்கட்டையோடு எறித்து  
விடுகிறார்கள். போகும்ஜீவனத் தர்மமஞ்சனு தான்பின்வதாடரும்.  
ஆகவே சகாயத்திற்காகத் தர்மத்தையேதடுவேண்டும். ஆகவே  
தர்மத்திற்குப் பரம மூலமான சுருதிஸ்மிருத்திக்கீணுயும் ஆதைக கச  
ட்ரக்கற்றபெரியோர்களையும் அண்டித் தர்மத்தை வர்ணசீரமத்  
திற்கேற்றவாறு பயத்துடன் அனுஷ்டித்துக் கண்டத்தேறவேண்  
டுமேயல்லாது கண்டவர்கள் சொல்வதெல்லாம் தர்மமாகாதென்  
பது திண்ணம்,